

Bespreking: Guus van der Veer

M.C.Naafs-Wilstra (red.): 'Ik heb het gehaald!!' Leven na kinderkanker. Uitgegeven door de Vereniging Ouders, Kinderen en Kanker (VOKK) , Nieuwegein 2002. ISBN 9075281307. (Kinderkanker/PO/1) <http://www.vokk.nl/> (niet meer verkrijgbaar).

Soort boek/ziekte/stijl: Het boek telt 106 bladzijden en bevat 6 bijdragen: 5 van jongeren die na rond de 15-20 jaar terugkijken op hun ervaringen met kinderkanker, en één van een jonge vrouw die vijftien jaar geleden haar broer verloor aan kinderkanker.

Over de schrijv/sters: De bijdragen zijn van Kim Boterbloem, Sophie Broere, Tessa Huurdeman, Han Kerkdijk, Nicola Lobo, Marije Salverda en Tim Sauvé.

Korte beschrijving: De meeste bijdragen geven een indruk van hoe de auteurs de behandeling van hun ziekte en de bejegening in het ziekenhuis hebben ervaren. Daarnaast vertellen ze hoe het verder in hun leven is gegaan.

Citaten:

Blz. 13: "Op een avond komt er een nieuwe mevrouw binnen. Ze zingt *Klein, klein kleutertje wat doe je in mijn hof*. Ze rommelt wat bij de infuusstandaard. Wat doet ze daar? Als ze uitgerommeld is, komt ze met een slangetje aan. Sondevoeding. Dat slangetje moet in mijn neus en dat kriebelt zo!. En maar slikken. Als die ellendige slang eindelijk diep zit, komt er voor mijn gevoel zoveel misselijk makende drab naar binnen dat ik de sonde meteen weer uitkots. De vrouw die eerst zo aardig zong is nu niet zo aardig mee. En ik voel me beroerd."

Blz. 25: "Ik was erg jong en kan me daarom niet veel herinneren maar de bestraling staat me nog wel bij. Samen met mijn moeder ging ik in de taxi naar Tilburg, naar het 'Witte Huis'. Daar maakte ze eerst een gipsafdruk van mijn gezicht om een masker te maken. Dat was allesbehalve leuk. Tijdens de bestraling lag ik op een houten tafel, met mijn gezicht vast in dat masker. Er draaide een grote machine om mij heen en een vriendelijke zuster bepaalde met lmet lichtstralen waar de stralen moesten komen."

Blz. 83: "Maar ik was zo gespannen dat mijn aderen wegrolden en het niet lukte het infuus erin te krijgen. Ik was totaal overstuur en zat te huilen. De arts die erbij werd geroepen vond dat ik me niet moest aanstellen –echt te gek voor woorden- en pakte een arm. (..) Vijf minuten later stond er een psycholoog aan mijn bed: wat een timing! In deze situatie was ik niet bepaald bezig met mijn geestelijke toestand. 'Hallo meneer, mag ik eerts even overleven?' Het idiote was dat hij gewoon doorpraatte, driekwartier lang. Ik had geen idee waar hij het over had."

Blz. 96: "Arjan lag nog niet in de kist. Eerst durfde ik bijna niet naar hem te kijken of hem aan te raken. Ik had nog nooit een dood iemand gezien. Wel zag hij er veel rustiger uit dan toen hij nog leefde."

Inleiding: zie <https://www.boekenwebsite.nl/uitgever/vokk>